

PALAVIKU KOOD

PALAVIKU KOOD

Sarjast
„Labürindijooksja“

James Dashner

Inglise keelest tõlkinud
Mai Torim



Originaali tiitel:
James Dashner
Fever Code
Delacorte Press, Random House Inc.
New York, 2016

© James Dashner, 2016

Tegemist on ilukirjandusega. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili. Sarnasused reaalseste isikute, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslikud.

Toimetanud Siiri Rebane
Kujundanud Margit Randmäe

Tõlge eesti keelde © Mai Torim ja Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-415-8
www.tnp.ee

Trükitud AS Printon trükikojas

Kõikidele visadele
„Labürindijooksja“ fännidele.
Olete pöörased, kirglikud
ja ma armastan teid.

PROLOOG

NEWT

Sel päeval sadas lund, kui nad poisi vanemad tapsid.

Õnnetus, nagu tükk aega hiljem väideti; aga poiss oli seal-samas, kui kõik juhtus, ja teadis, et see polnud mingi õnnetus.

Lumi tuli varem, justnagu valge külm enne, langedes hallist taevast.

Tal oli meeles, kui suurt segadust kõik tekitas. Rõhuv kuumus oli laastanud nende linna juba kuid, millest said aastad, ridamisi lõputuid päevi, mis täis higi, valu ja nälga. Tema ja ta perekond jäid ellu. Lootusrikkad hommikud taandusid toidu otsimise, lärmakate tülide ja hirmuäratavate häältega pärastlõunateks. Sellele järgnesid pärast pikka, palavat päeva õhtud, mis said jõude veedetud. Ta istus oma perega ja vaatas, kuidas pimedaks läheb ning maailm silme alt kaob, mõtiskledes, kas see koidikuga taas naaseb.

Mõnikord saabusid hullud, keda ei huvitanud, kas oli päev või öö. Ent tema perekond ei rääkinud nendega. Ei ema ega isa; ja kohe kindlasti mitte tema. Tundus, nagu nende olemasolu valjusti tunnistamine võiks nad kohale kutsuda, justkui mõni loits, millega kurje vaime välja kutsuda. Ainult Lizzy, temast kaks aastat noorem, ent sama palju julgem, söandas neist rääkida, nagu ta oleks ainus piisavalt tark selleks, et eelarvamusi totrusteks pidada.

Peale selle oli ta ka väike laps.

Poiss teadis, et tema peaks neist olema see julge; tema peaks olema see, kes oma väikest õde lohutab. *Ära muretse, Lizzy. Kelder on lukus; tuled kustutatud. Pahad inimesed isegi ei tea, et me siin oleme.* Kuid ta ei saanud kunagi sõna suust. Ta kallistas tüdrukut kõvasti, pigistas teda tröösti leidmiseks nagu enda kaisumõmmit. Iga kord patsutas Lizzy talle seepeale õlale. Ta armastas seda tüdrukut nii palju, et südamel oli valus. Ta kallistas Lizzyt kõvemini, vandudes endamisi, et ei lase hulludel talle kunagi haiget teha, oodates tunnet, kuidas tüdruku peopesa teda turjale patsutab.

Nad jäid sageli sedasi magama, keldri nurgas keras, vanal madratsil, mille isa oli trepist alla lohistanud. Ema pani neile alati teki peale, kuumast hoolimata – see oli tema mäss lahvatuse vastu, mis oli kõik ära rikkunud.

Sel hommikul ärkasid nad imetabase vaatepildi peale. „Lapsed!“

See oli ema hääl. Poiss oli näinud und, midagi jalgpallimatšist, sellest, kuidas pall veeres üle väljaku roheline muru, suundudes tühja väljaku tühja väravasse.

„Lapsed! Ärgake! Tulge vaatama!“

Poiss avas silmad, nägi ema keldri ainsast väikesest aknast välja vaatamas. Ta oli eemaldanud plaadi, mille isa eelmisel õhtul kinni naelutas, täpselt nagu igal õhtul päikeseloojangu ajal. Pehme hall valgus langes ema näole, paljastades säravas lummuses silmad. Ja naeratus, mille sarnast poiss polnud tükk aega näinud, lõi ema veelgi rohkem särama.

„Mis toimub?“ pomises poiss end püsti ajades. Lizzy hõõrus silmi, haigutas ja järgnes siis poisile sinna, kus ema päevavalguse poole vaatas.

Poisil oli selle hetke kohta meeles mitu asja. Kui ta välja vaatas, kissitades silmi, mis alles kohanesid, norskas isa ikka veel nagu mõni elukas. Tänav oli hulludest tühi ja taevas laiusid

pilved, noil päevil tõeline haruldus. Ta tardus valgeid helbeid märgates. Need langesid hallusest, keereldes ja tantsiskledes, eirates gravitatsiooni ja lenneldes ülespoole ning seejärel uuesti alla.

Lumi.

Lumi.

„Mida värki?“ pomises ta tasapisi, olles selle ütluse isalt külge saanud.

„Kuidas saab lund sadada, emme?“ küsis Lizzy, silmist uni kui pühitud, pilgus rõõm, mis tegi poisil südame soojaks. Ta sikutas plikat patsist, lootes, et Lizzy mõistis sellest, kui suure mõtte ta poisi närusele elule andis.

„Ah, teate isegi,“ vastas ema, „kõik see, mida räägitakse. Kogu maailma ilm on lahvatuse tõttu pea peale pööratud. Naudime lihtsalt, eks? See on ju üsnagi haruldane, kas pole?“

Lizzy vastas õnneliku ohkega.

Poiss vaatas õue, mõtiskledes, kas veel kunagi midagi sellist näeb. Helbed hõljusid, jõudes viimaks maapinnale ja sulades niipea, kui tänavat puutusid. Märjad tilgad katsid aknaklaasi.

Nad seisid sedasi, pilk välismaailmal, kuni varjud üle akna liikusid. Need kadusid sama kiiresti, kui ilmusidki. Poiss ajas kaela õieli, et näha, kes või mis oli möödunud, ent vaatas liiga hilja. Mõni hetk hiljem kostis välisuksele koputamist. Isa oli jalul veel enne, kui heli lakkas, ühtäkki ärkvel ja ärevil.

„Kas nägite kedagi,“ küsis isa, hääl veidi kähe. Eelnev rõõm oli ema näolt kui pühitud ja asendunud sootuks harjumuspärasemate murekortsudega. „Ainult varju. Kas vaatame, kes on?“

„Ei,“ vastas isa. „Kindlasti mitte. Palvetage, et nad lahkuvad, kes iganes nad ka on.“

„Nad võivad sisse murda,“ sosistas ema. „Ma tean, et nad teeksid seda. Nad võivad arvata, et see koht on hüljatud, aga võib-olla on konservtoitu alles jäänud.“

Isa silmitses teda tükk aega, mõte tööl, taustaks vaikus. Seejärel *prõmm, prõmm, prõmm*. Rasked mürtsatused panid kogu maja vappuma, justkui külalised oleks tulnud taraaniga.

„Jää siia,“ lausus isa ettevaatlikult. „Jää lastega.“

Ema hakkas juba midagi ütleva, kuid vakatas, heites pilgu tütrele ja pojale, prioriteedid ilmselged. Ta tõmbas nad ligidale, justkui tema käed suudaksid lapsi kaitsta, ja poiss lasi ema kehasoojusel end lohutada. Ta hoidis emast kõvasti kinni, samal ajal kui isa astus vaikselt trepist üles, põrand kriiksumas, kui ta välisukse poole samme seadis. Seejärel vaikus.

Õhk muutus paksuks, rõhuvaks. Lizzy võttis vennal käest. Lõpuks leidis poiss õe jaoks lohutavaid sõnu.

„Ära muretse,“ sosistas ta vaevukuuldavalt. „Need on arvatavasti lihtsalt mingid näljased inimesed. Isa annab neile natuke süüa ja siis nad lähevadki edasi. Küll näed.“ Ta pigistas tüdrukut sõrmi kogu armastusega, uskumata ise ühtki enda sõna.

Järgmisena kostis müra. Uks lendas lahti.

Valjud, vihased hääled.

Ragin, seejärel mürtsatus, mis pani põrandalauad krigisema. Rasked, hirmutavad sammud.

Seejärel tormasid võõrad trepist alla. Kaks meest, kolm, üks naine – kokku neli inimest. Saabujad kandsid tolle aja kohta peeneid riideid ja ei paistnud ei lahked ega kurjakuulutavad. Pigem üdini pidulikud.

„Te olete kõiki meie teateid ignoreerinud,“ teatas üks meestest tuba uurides. „Mul on kahju, aga me vajame tüdrukut. Elizabethi. Me väga vabandame, aga meil pole valikut.“

Just niisama lihtsalt lõppeski poisi maailm otsa. Maailm,

mis täidetud juba niigi palju rohkemate kurbade asjadega, kui üks laps jõuab kokku lugeda. Võõrad lähenesid, tungisid läbi õhus valitseva pinge. Nad sirutasid käed Lizzy järele, haarasid tal särgist, tõukasid ema – meeleheitlikku, pöörast, karjuvat –, kes klammerdus oma pisitüdruku külge. Poiss jooksis ettepoole, tagus mehe õlgu. Kasutult. Nagu sääsk, kes ründab elevanti.

See ilme Lizzy näol keset niisugust ootamatut hullumeelust. Midagi külma ja rasket purunes poisi rinnus, sakiliste servadega killud kukkusid, rebisid teda seestpoolt katki. See oli talumatu. Poiss tõi kuuldavale meeletu karje ja viskus jõulisemalt kallaletungijatele selga, vehkides pööraselt.

„Aitab!“ hüüatas naine. Läbi õhu sähvatas käsi ja lajatas poisile vastu vahtimist, salvav nagu maohammustus. Keegi lõi emale vastu pead. Ema varises kokku. Seejärel kostis justkui kõuekärgatus, üheaegselt lähedal ja kõikjal. Poisi kõrvus kaiskus kurdistav kõmin. Ta lendas vastu seina ja vaatas silme ees avanevat õudust.

Üks meestest oli saanud kuuli jalga.

Isa seisis ukseavas, relv peos.

Emal kiljatas, ajas end põrandalt püsti, küünitask naise poole, kes oli omakorda relva välja võtnud.

Isa tulistas veel kaks korda. Metallil kähvatus ja kuuli tabamus vastu betooni. Mõlemal korral mööda.

Emal sikutas naist õlast.

Naine lõi talle küünarnukiga näkku, tulistas, pöörask ringi, tulistas veel kolm korda. Õhk tardus kaoses, kõik hääled taandusid, aeg oli kui võõrnähtus. Poiss jälgis, tühjus hinges maad võtmas, kuidas tema mõlemad vanemad maha varisesid. Möödus pikk hetk, mil keegi ei liigutanud, eriti ema ja isa. Nemat ei liigutanudki enam kunagi.

Kõigi pilgud langesid kahele orvuks jäänud lapsele.

„Võtke nad mõlemad kinni, pagan küll,“ teatas üks meestest lõpuks. „Teist saab kontrollsubjektina kasutada.“

See, kuidas mees poisile osutas, nii muuseas, justkui oleks sahvris viimaks ometi mingi suvalise supipurgi välja valinud. Ta ei unusta seda iialgi. Poiss rabas Lizzy järelle, tõmbas tüdruku enda käte vahele. Ja võõrad viisid nad ära.